

รสช็อกโกแลตหวานนุ่มละมุนลิ้น

ก็เหมือนกับรสของความรัก หวานไหลละลายใจ

Ti Amo...รักเธอรสช็อกโกแลต

นามิวอาร์ & เจ้าหญิงฟูลอ้อม

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

ชุดพิเศษ

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก ชุดพิเศษ

Jamsai Love Series

Ti Amo... รักเธอสุดซึ้งโกแลต

ณามิวอาร์ & เจ้าหญิงผู้เลอโฉม เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-13-6797-9

ออกแบบปก เจษฎา สมจิต

ภาพประกอบปก (ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก) รสริน ไกรทอง

ภาพประกอบปก (Jamsai Love Series) มธุริน จุฬพศิมพงษ์ (Zoo)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

วันวาเลนไทน์...อาจเป็นแค่วันวันหนึ่งที่คนสองคนจะแสดงความรักให้แก่กัน
ในแบบพิเศษ สาวๆ หลากๆ คนคงปรารถนาให้หนุ่มข้างกายมอบสิ่งพิเศษนั้น
ให้ ในเมื่อหัวใจสองดวงมีรัก เรื่องเล็กๆ ในใจใครหลายคน อาจกลายเป็นเรื่อง
ที่ยิ่งใหญ่ในใจใครคนหนึ่ง แม้วันพิเศษแบบนี้จะมีเพียงปีละครั้ง แต่ความรู้สึก
ดีๆ ที่ได้รับจะยังคงตราตรึงอยู่ในห้วงความทรงจำที่จะทำให้คุณรู้สึกอวยมยิ้มไป
ตลอดกาล

หวังว่าวันวาเลนไทน์ปีนี้ความรักของเขาและเธอจะสร้างความสุขให้กับทุกๆ คน
นะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ถึงเวลาต้อนรับเทศกาลแห่งความรักทั้งที มยองนังมีโปรเจกต์วาเลนไทน์
สุดพิเศษสำหรับคนพิเศษอย่างเพื่อนๆ มาฝากกันด้วยนะคะ

อย่างผลงานในเล่มนี้เป็นการรวมตัวครั้งสำคัญของ 'เจ้าหญิงผู้เลอโฉม'
และ 'ฉามิวอาห์' นักเขียนสองแนวสุดฮอต จะมาเล่าเรื่องราวของพี่น้องสอง
สาวเจ้าของร้านขายช็อกโกแลตโฮมเมดผ่านรูปแบบความรักสองรสนชาติ แต่มี
เพียงรสหนึ่งซึ่งเหมือนกันนั่นคือ...ความหวานที่ผสมผสานเข้ากันจนกลายเป็น
'Ti Amo...รักเธอรสช็อกโกแลต'

เรื่องราวความรักของพวกเขาจะเป็นเช่นไร จะแซบซ่าส์หรือซาบซึ้งลึกแค่
ไหน เพื่อนๆ ต้องลองลิ้มชิมรสดูค่ะ ทำดีที่สุด...มยองนังขอให้ทุกหัวใจมีรัก
เนื้อ (♥_♥) จีบขวาที่ จีบซ้ายที่ค่า

ประวัตินักเขียน

คนร่างผืนชาวเชียงใหม่ที่ยังคงผลิตเพลงใหม่ลงไลน์ของตัวอักษร มีความสุขเรียบง่ายกับสิ่งรอบตัวและกาแฟลาเต้แก้วโปรด เริ่มต้นมีตัวตนบนเส้นทางวรรณกรรมโดยความกรุณาจากสำนักพิมพ์แจ่มใส และยังพยายามต่อไปบนเส้นทางสายนี้สุดกำลัง

ผลงานในชุดความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารักที่ทยอยขยับก้าวออกจากหัวใจ ออกมาตกทายคือ ทะเลดาวในใจ, ลานแก้ว... มันทรา, คือคนนี่... ที่หัวใจบอกรัก, ขอเป็นเจ้าของ... ครอบครองรัก, วิทยา... พายุทราย สายลมรัก, ที่ซึ่งหัวใจ อยู่ใกล้กัน รวมถึงผลงานจากชุด Dreamland of Love แฟนตาซีรักแห่งความฝัน คือ เรอา กาลเวลา มนต์ราแห่งรัก และยังคงไม่หยุดที่จะถักทอความฝัน...หวังจะให้ได้ออกมาตกทายหัวใจเพื่อนๆ บนเส้นทางนี้ด้วยความตั้งใจ

ขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใสที่ให้โอกาส ขอขอบคุณครอบครัวที่รักและยืนเคียงข้าง ขอขอบคุณน้องเจ้าหญิงผู้เลอโฉมที่มาจูงมือกันแต่งแต้มความฝันที่ชวนให้หัวใจสดใสหวานละไมด้วยรสช็อกโกแลตนี้ ที่สำคัญขอขอบคุณทุกหัวใจที่เกื้อหนุนกัน หากมีโอกาสขอเชิญตกทายกันได้ที่ www.jhaamuah.com ยินดีต้อนรับทุกหัวใจคะ ^^

ประวัตินักเขียน

'เจ้าหญิงผู้เลอโฉม' นามปากกาของสาวน้อยช่างเพ้อฝันที่มีชีวิตอยู่กับหนังสือนิยาย เสียงเพลง (และคนหล่อ) เกิดขึ้นจากความอยากเป็นเจ้าหญิงและความสิ้นคิดของคนคนหนึ่ง TAT บ้านอยู่ในเมืองหลวงแต่กำเนิด ปัจจุบันเป็นเด็กนักเรียน ม.ปลาย แส่นสวยในรั้วเตรียมอุดมฯ ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนอยู่สายศิลป์-ภาษาญี่ปุ่น โนเนะเหมาะสมกับใบหน้าอย่างรุนแรง >///
<!!

เข้ามาเป็นนักเขียนเมื่ออายุสิบสองปี ใสชื่อและอินโนเซนต์อย่างสุดๆ >_< ผลงานเรื่องแรกคือ 'บ๊ิงรักร้าย...นายตัวแสบ' หลังจากนั้นก็พยายามผลิตผลงานออกมาให้ผู้อ่านที่แสนจะน่ารักได้อ่านกันเรื่อยๆ และผลงานเล่มล่าสุดก็คือ 'BANG!! สิบรักคั่นหัวใจเจ้าชายยากูซ่า' และกำลังรอให้นักอ่านหยิบเล่มนี้เป็นเล่มถัดไป~

สุดท้าย...ขอขอบคุณกำลังใจที่สำคัญและมีค่ายิ่งจากนักอ่านที่น่ารักทุกๆ ท่าน กองบรรณาธิการหน้าตาดีทุกคนที่กรุณาให้โอกาสสาวน้อยจอมเพ้อฝัน ฟุ้งซ่านคนนี้ ขอขอบคุณพ่อแม่พี่ชาย พี่นุ้ย ญาติมิตรที่อดทนเขียนเรื่องนี้ด้วยกัน ขอขอบคุณเพื่อนตัวแสบทุกๆ คน และคนสำคัญที่ทำให้ชีวิตนี้มีรอยยิ้ม เทพบุตรภูมยแจซอล... 'SE7EN'

ตัวอย่าง

บทที่ ๗

ตัวอย่าง

'มนตร์เสน่ห์ของวันวาเลนไทน์คือการที่ประกายแห่ง 'ความรัก' จะเปล่งแสงออกมาให้ทุกคนบนโลกได้สัมผัสกับสิ่งที่เรียกว่าความรักได้ถึงชั่วหัวใจ...

และทุกท่านสามารถสัมผัสมันได้แล้วทุกวัน...ที่นี่...ด้วยช็อกโกแลตของเราที่สรรคส์ร้างจากความรัก และพร้อมจะมอบมันให้กับทุกคน...ตั้งแต่วันนี้ค่ะ ๗๐๗'

นั่นคือคำโฆษณาของร้าน 'Je t'aime'* ร้านขายช็อกโกแลตโฮมเมดเจ้าเก่าที่มีลูกค้าลูกขายแวะเวียนมาเยี่ยมชมและอุดหนุนกันพอสมควร เป็นร้านที่เธอรัก เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้เธอมีรอยยิ้มอยู่เสมอ การได้ช่ลูกอยู่กับร้านขนมเล็กๆ ช่วยพี่สาวทำขนม มองดูลูกค้าชื่นชมรสชาติแสนอร่อยของบรรดาช็อกโกแลต ขนมมนเนย เค้ก และเครื่องดื่มที่เธอกับพี่สาวบรรจงทำขึ้นด้วยความตั้งใจ ล้วนแล้วแต่ทำให้เธอมีความสุข

ร้านที่แม้จะไม่ใหญ่โตมากนักแต่ก็ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นใจ เพราะ

* Je t'aime เป็นประโยคบอกรักภาษาฝรั่งเศส อ่านออกเสียงว่า เจอแตม

ทุกครั้งที่เธออยู่ที่นี้เธอจะรู้สึกถึงพ่อกับแม่ผู้ล่วงลับ ซึ่งมักจะส่งยิ้มอ่อนโยนให้เธอเสมอเวลาที่เธอกลับจากโรงเรียนและตรงดิ่งมาที่ร้าน...

"ยัยครีม เหมือนอีกแล้วเหอ =__=^" เสียงเรียกของผู้เป็นพี่สาวทำให้ครีมสะดุ้งตื่นจากห้วงคำนึง เธอหันมองนพินพร้อมรอยยิ้มแหยๆ

"หนูแค่คิดอะไรนิดหน่อย ^^;;"

"ระวังเถอะ เดี่ยวจะหยิบออร์เดอร์สลับกัน" นพินเตือนอย่างไม่จริงจังนักก่อนจะผลุบหายเข้าไปในห้องทำขนมหลังร้าน ปล่อยให้หน้าที่ดูแลเคาน์เตอร์เป็นของน้องสาว คริมถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อนก่อนจะกวาดสายตามองดูลูกค้าที่นั่งกันอยู่ไม่มากไม่น้อย... ก่อนวันปีใหม่นี้ก็อย่างนี้คนส่วนใหญ่มักจะแห่กันไปเคาท์ดาวร์ย่านในเมือง เช่นทรัลเวิลด์พลาซ่าสยามพารากอน หรือที่อื่นๆ ซึ่งมีการจัดงานเฉลิมฉลองกันใหญ่โต มีเพียงแค่คนส่วนน้อยที่รักการฉลองปีใหม่อ่างเจียบสงบ กับคนที่จำนวนมากกว่าพวกแรกหน่อย... คนไร้คู่ TT^TT

ก่อนวันปีใหม่นี้ควรจะเป็นวันที่ได้อยู่กับคนที่รัก มอบรอยยิ้มอบอุ่นให้กัน จับมือกันข้ามผ่านปีนี่ไปสู่วันใหม่ที่สดใสและมาพร้อมกับสิ่งใหม่ๆ เหมือนจะก้าวเดินไปพร้อมกัน มากกว่าจะมาจมปลักอยู่ในร้านขายช็อกโกแลตเล็กๆ แบบนี้กับพี่สาวและเด็กที่ช่วยงานในร้านอีกคนหนึ่ง...

อ้อ...ลืมแกไปอีกตัว เจ้าคิวพี... เจ้าสุนัขตัวน้อยที่เธอเค้นสมองคิดชื่อออกมาอย่างยากลำบาก ของขวัญจากพี่แพรวไหม นักศึกษาปริญญาโทคนสวย เพื่อนสนิทของพี่เนย...

"หืม...อยากกินช็อกโกแลตเหอ ^O^ แกก็อยากสมหวังในความรักใช่ไหมละ แต่กินไม่ได้หรอกนะ ช็อกโกแลตไม่ดีต่อหมา" คริมลูบหัวเจ้าสุนัขพันธุ์โกลเด้น รีทรีฟเวอร์วัยสองเดือนด้วยความเอ็นดูก่อนจะรีบย่นหน้าขึ้นรับออร์เดอร์จากลูกค้าที่เพิ่งจะเดินเข้ามา เสียงกระดิ่งดังกรังกริ้งที่ประตูร้านทำให้เธอรู้ได้ทุกครั้งเมื่อมีคนเปิดประตูนั้น

ผู้ชายคนหนึ่งในชุดนักเรียนโรงเรียนเดียวกับเธอแต่สวมแจ็คเก็ตทับ เขามีสีหน้าซีดเซียวเหมือนคนไม่สบายพลางเดินโซเซไปมาราวกับร่างไร้วิญญาณ แต่ละก้าวเนิ่นนานและไม่ตรงทางเสียทีจนเธอนึกเสียวอยู่หลายครั้งว่าเขาที่ดูเหมือนคนได้รับบาดเจ็บอะไรมาลึกลับอย่างอาจจะมาล้มตึงอยู่บนพื้นร้านเธอ

"ขอ...ซีอกโกแลตติอาโม* หน่อย"

"อะ...อะไรนะคะ ๐_๐?" น้ำเสียงที่เขาพูดฟังราวกับพิมพ์ให้ตัวเองได้ยินคนเดียว หน้าซำยังมีกลิ่นเหล้าคละคลุ้ง คริมนิ่งหน้าก่อนพยายามเก็บอาการไว้ภายใต้รอยยิ้มหวาน "รับอะไรนะคะ =()="

"ซีอกโกแลตติอาโม...ที่บอกว่าจะทำให้ผมหวังในความรักนะ"

"คะ ได้ค่ะ... หนึ่งร้อยยี่สิบห้าบาทค่ะ" เธอไม่ถามอย่างเคยว่าจะรับอย่างอื่นเพิ่มไหม ท่าทางของคนตรงหน้าดูไม่ค่อยน่าไว้วางใจ เธอจำไม่ได้ว่าเขาเรียนอยู่โรงเรียนเดียวกับเธอ เมื่อกะประเมินจากใบหน้าแล้วคงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ แต่สีหน้าเขาดูเศร้าเหลือเกิน...

น่าสงสาร...เศร้าแบบนี้ในคืนข้ามปีเนี่ยนะ

ไม่สิ...ก็ไม่ต่างจากเธอเท่าไรหรอก...

คริมนจัดการแพ็คสินค้าใส่ถุงที่สกปรกโลโก้กับชื่อร้านไว้เรียบร้อย ก่อนยื่นส่งให้เขาและรับเงินมาหนึ่งร้อยสามสิบบาท เธอก็มั่นใจที่จะเก็บเงินและหยิบเงินทอน หากแต่...เมื่อเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็ไร้วัวของ เขาเสียแล้ว เมื่อเธอมองกวาดไปรอบร้านอีกรอบก็พบเขานั่งอยู่ที่โต๊ะด้านในสุดของร้านเงิบๆ คนเดียวอย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย...

ความจริงแล้ววินก็ไม่ได้สั่งหรือบังคับอะไรเธอว่าจะต้องอยู่ช่วยงานที่ร้านในคืนข้ามปี แต่เธอรู้ดีว่าในช่วงเทศกาลสำคัญแบบนี้งานที่ร้านมักจะยุ่งวุ่นกับเธอเองก็ไม่ว่าจะไปไหน จะให้ไปกับเพื่อนที่นัดกันไปเซ็นทรัลเวิลด์พลาซ่าก็ซีเกียจไป ไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหนเลยๆ อย่างนั้นทำไม

* Ti Amo เป็นประโยคบอกรักภาษาอิตาลี อ่านออกเสียงว่า ตีอาโม

ในเมื่อตัวเองก็ไม่ได้ชอบงานปาร์ตี้ใหญ่ๆ ที่มีแต่คนไม่รู้จั๊ก เธอแค่อยากจะขอใครสักคนหนึ่งที่จะนั่งอยู่ด้วยกันเงียบๆ ไปจนถึงวันปีใหม่ไม่ต้องพูดกันมากก็ได้ ไม่ต้องมีของขวัญล้ำค่าอะไร เธอก็แค่อยากจะมีใครสักคนให้ได้อีก...

ตลอดสิบเจ็ดปีที่ผ่านมาเธอมีชีวิตอยู่กับหนังสือนิยาย นิทาน การ์ตูน ตาหวาน ภาพยนตร์รักโรแมนติกทั้งหลายแหล่ที่จรรโลงโลกไว้รักของเธอให้ชุ่มฉ่ำไปด้วยความรักของคนอื่น แต่เธอก็มีความสุขที่ได้ดู แม้จะรู้ตัวดีว่าการเสพแต่ของเหล่านั้นจะทำให้เธอกลายเป็นพวกเพ้อฝัน ฟุ้งซ่านเพื่อเจ้อ...ตามแบบที่นินทาชอบว่าเธออยู่บ่อยๆ ก็ตาม

อยากรู้จักความรักแบบนั้นบ้าง...อยากรจะมีคนอยู่เคียงข้างแบบในนิยายบ้าง...

ครีมทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้อย่างเบื่อหน่าย ยังดีที่ตอนนี้มีงานให้เธอทำให้พอยุ่งๆ ไม่ต้องปล่อยให้หัวใจไปเรื่อยเปื่อย ไม่อย่างนั้นเธอคงนั่งบ้ำอยู่คนเดียวในห้อง เผลอๆ อาจจะเปิดเพลงเศร้าฟังแล้วก็นั่งซึมพลากร้องไห้หน้าตาไหลพรากด้วยความเหงาก็เป็นได้

แ่จ้จ... ออกโฆษณาว่ามิชช็อกโกแลตที่ช่วยให้สมหวังในความรักแท้ๆ แล้วส่วนใหญ่ก็เป็นไปตามที่เธอโฆษณาเสียด้วย... เสียแต่ว่าตัวคนทำนี่สิ...ทำไมถึงยังไม่มีคู่เคียงข้างกันสักคน ทั้งเธอ...ทั้งพี่สาวต่างก็อยู่ตัวคนเดียวมาตลอด มีกันอยู่แค่สองคนพี่น้องเท่านั้น เธอเองก็มีความสุขดี และเธอก็รู้ว่าเนยหรือนิน...พี่สาววัยยี่สิบสองปีที่เพิ่งเรียนจบปริญญาตรีมาหมาดๆ แต่กลับไม่ได้เรียนต่อปริญญาโทเพราะต้องรับช่วงต่อกิจการร้านขายช็อกโกแลตโฮมเมดของพ่อแม่เองก็มีความสุขในสิ่งที่ทำอยู่เช่นกัน...

แต่จะสุขอะไรในเมื่อหัวใจยังแห้งเหี่ยวเป็นสีน้ำตาลราวกับใบไม้แห้งกรอบแบบนี้

เด็กสาววัยสิบเจ็ดปีที่มีความฝันอย่างเธอย่อมต้องการความรัก...

มือเรียวเ๋อมไปเร่งเสียงวิทยุให้ดังขึ้นอีกหน่อยเพื่อกลบเสียงเพรียกของ ความเหงาในหัวใจ ก่อนขยับเปลี่ยนคลื่นวิทยุเป็นคลื่น 97.5 คลื่นโปรด ของเธอ แต่แล้วเสียงเพลงที่ตั้งลดลำโพงออกมากลับทำให้มือบางชะงัก...

"อยากมีคนพิเศษ...อยู่ในคืนพิเศษ คืนสำคัญอีกคืน...ที่ต้องอยู่อย่าง เหงาใจ อยากมีคนพิเศษ จับมือกันข้ามผ่าน..."*

อ้ากก... ทำไมดีเจคลื่นนี้โหดร้ายกับผู้ฟังนักนะ ไม่รู้หรือไม่ว่ามีอีก หลายคนที่ไม่มีคนพิเศษ ใจนโยจึงเปิดเพลงทำร้ายจิตใจกันเยี่ยงนี้... ครีม เปลี่ยนในใจกลางอากาศ เธอขยับมือเปลี่ยนเป็นคลื่นเพลงฝรั่งเศส อย่าง น้อยหากไม่ตั้งใจฟังมากก็คงไม่เข้าใจความหมายของเพลง จะได้ไม่ต้อง แทงใจคำอย่างกับมีมีดปักจี้กๆ ลงกลางใจแบบเมื่อกี้...

ลูก้าเริ่มเบาบางลงเมื่อใกล้ถึงเวลาเที่ยงคืน ที่เหลืออยู่มีเพียงนักศึกษา ที่กำลังนั่งทำรายงาน ผู้หญิงกลุ่มหนึ่งซึ่งมานั่งรอเวลาเคาท์ดาวน์ตาม ประสาธาฯ ที่รักความเจียบสงบ ผู้ชายท่าทางซึ่มเซาสวมแจ๊คเก็ตเนี้ยบ แต่ดูไม่มีราคาซึ่งนั่งหลบมุมอยู่ที่โต๊ะด้านในสุด และ...เธอรู้สึกแปลกใจ ที่เขาคนนั้นยังไม่กลับไปอีก แถมยังสั่งช็อกโกแลตติอาโมไปนั่งดู ไม่ตะ ต้อง ไม่แม้แต่จะกะกะห่ออีกต่างหาก คนอะไร...แบบนี้ก็ละลายหมดนะ ลี เสียของจริงๆ...

เธอพยายามไม่ได้ใจนัก แต่เมื่อเขาลุกขึ้นยืนเธอก็อดเผลอมองตาม ด้วยความเป็นห่วงไม่ได้ ก็ถ้าหากว่าเขาเป็นอะไรตายไปในเซตร้านเธอละ ก็เธออาจจะมึปัญหาณะลี เกิดตำรวจนี้กว่าเธอวางยาในขนมจะทำไฉน ร้าน Je t'aime เสียชื่อเสียงหมด ไม่ได้ละ ต้องจัดการก่อนที่เขาจะเป็นศพ...

ครีมตื่นเต้นจนความคิดรวนไปหมด... เสียกรังกรังดังขึ้นบอกว่ เขาออกไปข้างนอกแล้ว เธอพยายามเพ่งมองผ่านกระจกร้านออกไป ร่าง สูงยังคงเดินโซเซราวกับคนเมาอยู่เหมือนเดิม และทันใดนั้นเอง...

เขาก็ล้มลง! ○○!!

* เพลง คืนข้ามปี ศิลปิน Endorphine

ครีมไม่ได้คิดอะไรอีก เธอรีบกระโจนออกจากร้านแล้ววิ่งหน้าตั้งไปหาเขาที่นอนสลบอยู่บนพื้นระเบียงไม้ระแนง ตายล่ะ...เขาต้องได้รับบาดเจ็บมาจริงๆ ด้วย รู้อย่างงี้โทรเรียกรถพยาบาลแต่แรกก็ดีหรอก...มือบางเขย่ำร่างเขาให้ได้สักก่อนจะเผลอลงแรงตบหน้าเขาด้วยหวังให้แรงตบปลุกเขาให้ตื่นขึ้น และก็จริงดังที่เธอหวัง ใบหน้าของเขาซีดจนขาวแต่เมื่อดูใกล้ๆ แล้วกลับดูดีจนน่าตกใจ ริมฝีปากสีชมพู จมูกโด่งเหมือนคนยุโรป ผิวขาว ผสมสีน้ำตาลเข้มตัดกับสีผิวจนดูขี้จนน่าประหลาด คิ้วเรียวยาวได้รูป และ...ดวงตาที่เพิ่งจะปรากฏให้เห็น...

"เธอเองหรือ..."

เธอ? เธอไหนกัน ครีมมุ่นคิ้วเข้าหากัน ก็นอกจากเธอแล้วก็ไม่มีใครที่ไหนให้เขาเรียกได้อีก แต่ข้อสงสัยของเธอถูกแก้ทันทีที่เขาพูดประโยคต่อไป

"=_=^^ ยัยคนโกหก..."

เอาล่ะสิ...ไอ้หมอนี่เมาจนไม่รู้เรื่องแล้ว ครีมเริ่มหงุดหงิด เธอปล่อยมือจากตัวเขาแล้วลุกขึ้นยืนทำหน้าบึ้ง "ฉันโกหกอะไรนาย ที่ไหน เมื่อไหร่ ตอนไหน และอย่างไร -_-^^"

"ที่นี่... ตั้งแต่วันนี้... แล้วดูนั่น" เขาตอบด้วยท่าทางยียวนกวนประสาท มือขวาชี้ไปที่ป้ายโฆษณาหน้าร้าน 'Je t'aime' นั่นอะไรกันนะ... คิ้วเรียวยาวมุดเข้าหากันจนดูคล้ายใบที่เธอใช้มัดถุงขนมเป็นประจำทุกวัน สายตาที่สั้นหนึ่งร้อยกับเจ็ดสิบห้าทำให้เธอมองเห็นไม่ถนัดนักเมื่อไม่ได้ใส่คอนแทคเลนส์หรือแว่นสายตาซึ่งเธอลืมทั้งสองอย่างไว้ที่บ้าน ทำให้เธอมองไม่เห็นอะไรในความมืดนอกจากป้ายร้านที่เลือนราง แต่จากความคุ้นเคยทำให้เธอทราบได้ว่าตรงนั้นคือป้ายที่เขียนคำโฆษณาช็อกโกแลตของร้านเธอ

"ช็อกโกแลตของร้านฉันทำไม =_="

"โกหกนะสิ...ช่วยให้สมหวังในความรักอะไรที่ไหนกัน! ไหนบอก

จะได้ความรักทุกที่ทุกเวลาไป...โกหกซัดๆ ไม่เห็นจะสัมผัสอะไรได้ตรงไหนเลย แหกตา..." เขาพูดต่อด้วยท่าทางหาเรื่องเต็มที่ คริมจ้องมองผู้ชายแปลกหน้าที่กำลังลุกขึ้นยืนอยู่ตรงหน้าด้วยแววตาวาวโรจน์แบบที่เธอมักจะเป็นเสมอยามที่รู้สึกโกรธใครสักคน แม้จะไม่บ่อยนักแต่คนใกล้ตัวก็รู้ว่าเวลาเธอโกรธ...ไม่ว่าใครก็เอาไม่อยู่

"โกหกที่ไหน คู่รักส่วนใหญ่ที่ตกลงคบหากันก็เพราะซอกโกลดของร้านฉันทั้งนั้นนั่นแหละ =()=^^"

"โกหกสิ! ดุชิ...ถ้ามันสมหวังจริงอย่างที่เธอว่าแล้วทำไมยัยนั้นถึงทิ้งฉันไปล่ะ..." เขาว่าพาลงทรวดตัวลงนั่งที่เก้าอี้ไม้บนระเบียงไม้ระแนงหน้าร้าน ท่าทางเหล่านั้นทำให้คริมถึงบางอ้อในที่สุด ที่แท้ก็อกหักมา... เธอถอนหายใจเฮือกใหญ่ น่าสงสารจัง...ทั้งๆ ที่เป็นคืนข้ามปีแท้ๆ ผู้หญิงพรรคไหนกันนะที่ทำร้ายผู้ชายคนนี้ในวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ได้ลงคอ... ว่าแล้วคริมก็ทรวดตัวลงนั่งที่เก้าอี้ไม้ข้างๆ เขา

"ซอกโกลดของร้านฉันไม่ได้ช่วยให้คนสมหวังในความรักหรอก... มันก็แค่องค์ประกอบหนึ่งเท่านั้นแหละ ขึ้นอยู่กับคนสองคนต่างหากว่า จะเป็นเนื้อคู่ที่พรหมลิขิตบันดาลซักปามาหรือเปล่า... แล้วก็ขึ้นอยู่กับหัวใจของแต่ละคนด้วยว่าจะเข้มแข็งขนาดไหน..." เอว่ะ...นี่คำปลอบใจอะไรไม่ออกก็ลอกจากหนังสือนิยายมานี้แหละดีที่สุด ปลอดภัยที่สุด

แต่คนข้างๆ เธอกลับไม่คิดอย่างนั้น "ถ้าฉันจะบอกว่าฉันผิดหรือ --^"

อ้าว...เธอไปบอกว่าไอ้หมอนี้ผิดตอนไหนกันนะ

ผู้ชายยี่ง่า...แบบนี้ก็สมควรแล้วที่โดนผู้หญิงทิ้งไม่ใช่หรือ พูดจาววนทำหน้ามึนขนาดนี้เป็นเธอก็คงไม่เอาไว้หรอก คริมขมวดคิ้วก่อนจะพูดลุกขึ้นยืน "นายจะคิดว่าตัวเองผิดหรือใครผิดก็แล้วแต่ แต่ขอบอกไว้อย่าง...ซอกโกลดของร้านฉันไม่ผิด! =()=^^"

"ผิดสิ --^ เพราะเธอน่ะ...โฆษณาหลอกลวงประชาชน!"

"ฉันไม่ได้บังคับให้นายควักเงินออกมาซื้อนี่! แล้วถ้าฉันหลอกดวงจริงๆ ใ้คนที่โง่จนโดนหลอกอย่างนายก็คงโง่เองสินะ! รู้ทั้งรู้ว่าโดนหลอกแล้วจะซื้อทำไมเล่า!" อัดไม่ได้ที่จะระเบิดโทสะ... คริมตวาดใส่คนตรงหน้าอย่างไม่ไว้หน้า เธอทนไม่ได้หากจะมีใครมาตีเตียนช็อกโกแลตที่เธอรักแบบไร้เหตุผลอย่างนี้ จะบอกว่าไม่อร่อยเธอรับได้...แต่ถ้าพูดแบบนี้ ยังไงเธอก็จะด่าให้ตายตกนรกหมกไหม้ไปอีกสามชาติ...

"ว่าไงนะ =_=^?"

"ไม่หัดพิจารณาตัวเองดูบ้างละว่าทำอะไรแฟนถึงทิ้ง ออย่ามาโทษช็อกโกแลตของร้านฉันหน่อยเลย! คู่รักตั้งหลายคู่รักกันยืนยาวเพราะช็อกโกแลตของร้านฉันช่วยส่งเสริมดวงความรักให้ทั้งนั้น! แต่คนที่เอาแต่โทษคนอื่น ปิดหัวใจไม่รับฟังความผิดของตัวเองอย่างนายนะ..." คริมพูดต่อไม่ออกเพราะไม่รู้จะด่าว่าอะไร ส่วนคนตรงหน้าดูเหมือนจะตกใจจนไปกินไปชั้วขณะหนึ่ง...

"เธอ..." เขาเว้นวรรคราวกับกำลังนึกหาคำพูดที่เหมาะสม "...ชอบอ่านนิยายนักหรือไง วันๆ คงเอาแต่อ่านนิยายรักโรแมนติกไ้มั๊ย"

ฉีก...มันรู้ได้ไงวะ... =()=!?"

"ไม่เคยมีความรักจริงๆ เลยไ้มั๊ย"

ฉีกๆ...มันจะมากเกินไปแล้วนะ! =///=^^ ถึงมันจะเป็นความจริง แต่ก็ไม่ควรเอามาพูดทำร้ายจิตใจผู้หญิงแบบนี้ะเพี้ย!

คริมผลักเจ้าคนบังอาจล้มลงไปนั่งก้นจ้ำบ่าอยู่บนพื้นก่อนจะตะโกนเสียงลั่นด้วยความโมโหเลือดขึ้นหน้า เธอเองก็รู้เหมือนกันว่าอะไรทำให้เธอหงุดหงิดได้ขนาดนี้ แต่พอเห็นหน้าไ้หมอนี้แล้วอารมณ์เสียอย่างบอกไม่ถูก "ถ้านายผิดหวังกับความรักมากก็เชิญไปตายซะที่อื่นเถอะ!! ร้านฉันไม่ต้องรับคนอย่างนายหรอก!" ก่อนหันหลังเตรียมจะเดินกลับเข้าร้าน มือเด็กกลับถูกรั้งไว้ด้วยมืออันแข็งแรงของชายหนุ่มที่ก่อนหน้านี้หน้าหวิดจะถูกตบจนหัวหลุดกระเด็นไปปักเสียบประจานอยู่บนรั้วไม้หน้าร้าน

"ฉันไม่อยากตายหรอก ฉันตัดสินใจแล้ว"

"ตัดสินใจว่าอยากจะตายคาเท้าฉันใช่ไหม =_^^" น้ำเสียงสูงระดับไซปราโนทำให้เขานึกขำแต่เธอไม่ได้พูดให้ขำเลย หากไม่คิดว่าเริ่มมีคนในร้านหันมามองด้วยความสนใจแล้วละก็ แม่จะซัดให้ร้องให้ขอชีวิตไม่ทันเลยคอยดูเถอะ -_-^^

"ฉันจะไม่ตาย...แต่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพิสูจน์ค่าดวงของเธอ -_-^^"

"ว่าไงนะ =O=^^" เสียงใสแหลมดั่งขึ้นอีกครั้ง ดวงตากลมโตสีน้ำตาลอ่อนเป็นประกายออกทองเบิกกว้างด้วยความไม่แน่ใจในคำตอบที่เพิ่งได้รับฟัง

"ไอ้โฆษณาหลอกดวงผู้บริโภครของเธอเนี่ยฉันจะพิสูจน์เอง ถ้าเกิดวันวาเลนไทน์ที่จะถึงนี้ฉันไม่ได้คนรักกลับมา ก็แสดงว่าเธอโกหกทุกคนในเรื่องช็อกโกแลตที่ช่วยให้สมหวังในความรักอะไรนั่น แต่ถ้ามันเป็นจริงฉันจะยอมทำทุกอย่างตามที่เธอสั่ง ตกลงไหม"

ครีมขมวดคิ้วก่อนตอบทันทีอย่างไม่ลังเล "ไม่ =_="

"หา? =O= ทำไมละ กลัวหรือไง"

"มันไม่ใช่ธุระอะไรของฉันที่จะต้องไปพัวพันกับนายนี้ ฉันเกลียดอบายมุข -_-;;"

"หรือว่ามันจะหลอกดวงจริงๆ เธอถึงไม่กล้า" น้ำเสียงยั่วเย้าเชิงทำทนายทำให้เท้าของครีมที่กำลังจะพาตัวเธอกลับเข้าไปในร้านหยุดชะงักก็...

ศักดิ์ศรีของลูกสาวเจ้าของร้านขายช็อกโกแลตโฮมเมด... ร้านที่พ่อกับแม่บรรจงสรรค์สร้างมากับมือ แถมยังเป็นมรดกชิ้นสุดท้าย... เรื่องอะไรเธอจะยอมให้ไอ้ผู้ชายหน้าโง่ที่โดนผู้หญิงทิ้งมาทำลายมันลงได้ละ เธอหันกลับไปจ้องหน้าเขาอย่างทำทนายทันที...

"ไม่"

แต่เรื่องอะไรเธอจะเอาชื่อเสียงไปเสียง ครีมปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยวก่อนจะหันหลังให้เขาแล้วก้าวฉับๆ กลับเข้าไปข้างในร้านโดยไม่สนใจ

เสียงเรียกของไอ้หมอนี่เลยสักนิดเดียว เธอจะรีบปิดร้านแล้ว...เมื่อเหลือบมองดูนาฬิกาที่ฝาผนังปาเข้าไปเที่ยงคืนสิบห้านาทีแล้ว ไอ้บ้านั้นทำให้เธอพลาดการเคาท์ดาวน์นี้ไปกับการนั่งเถียงเรื่องไร้สาระอยู่ข้างนอก...ที่อากาศเหน็บหนาว ทั้งๆ ที่หน้าหนาวปีนี้มีอุณหภูมิต่ำที่สุดในรอบหลายปีที่ผ่าน มาแท้ๆ แต่พยากรณ์อากาศกลับบอกว่าจะมีฝนตกแต่มันก็อุตส่าห์ไม่ตก... แล้วแทนที่เธอจะรู้สึกสบายใจกลับยิ่งรู้สึกเหงาใจยิ่งขึ้นไปอีก ให้ตายสิ...

"ครีม เก็บร้านให้พี่ด้วยนะ" เสียงนพินสั่งออกมาจากด้านใน ฝีมือการทำขนมของนพินเหนือกว่าเธอหลายเท่าตัว เธอเลยทำได้แค่ช่วยงานนิดๆ หน่อยๆ ในช่วงโมงเร่งด่วน รีบอร์เดอร์ เสิร์ฟออร์เดอร์ลูกค้า คิดเงิน เก็บกวาด และอีกมากมายอีกปาละ อะไรที่เธอสามารถช่วยได้เธอก็จะทำเพื่อรักษาร้านเล็กๆ ของครอบครัวเธอเอาไว้...

กริ่งง...

เสียงโลหะกระทบพื้นดังขึ้นในขณะที่เธอกำลังเก็บกวาดโต๊ะ สายตาของเธอเหลือบไปเห็นวัตถุสีเงินเป็นประกายตกอยู่ที่พื้น มือเรียวเอือมไปหยิบมันขึ้นมา... และก็เพิ่งสังเกตเห็นได้ว่าเป็นโต๊ะที่นายจอมกวนสุดจ๋องง่า นั้นเพิ่งจะลุกไป...ซ็อกโกแลตยังไม่แกะห่อเลย น่าเสียดาย... เอาไปให้พี่กุงกินท่าจะดี...

ส่วนวัตถุสีเงินที่ครีมหยิบขึ้นมาดูนั้น มันคือสร้อยซึ่งมีลักษณะคล้ายโซ่ห้อยคอของพวกแร็ปเปอร์ชื่อดังที่มีแผ่นเหล็กลักษณะเหมือนป้ายชื่อของพวกทหารอเมริกันห้อยอยู่ แถมยังแกะสลักข้อความอะไรบางอย่างไว้ และด้วยความอยากรู้เธอจึงยกขึ้นมาดูว่ามันแกะสลักไว้ว่าอย่างไร

'ซอล รัก...'

ชื่อของผู้หญิงคนนั้นถูกขีดออกไป ดูท่าเขาจะทิ้งรักทั้งแค้น ครีมนิ่งมองสร้อยเส้นนั้นอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเก็บมันเข้ากระเป๋าเสื้ออย่างน้อยเธอก็รู้ว่าไอ้หมอนั้นชื่อซอล...

ก็ดี...เธอจะได้ไม่เอาไปตั้งเป็นชื่อลูก...

บทที่ 2

ตัวอย่าง

"ยัยครีม ตื่นหรือยัง เตรียมไปโรงเรียนสายนะ" เข็มนาฬิกาที่กำลังเคลื่อนติ๊กๆ ทำให้นพินขมวดคิ้ว มือยังเคาะประตูไม่หยุด แต่ก็ดูท่าคนที่อยู่หลังบานประตูคงจะไม่ใส่ใจ หรืออาจจะยังไม่ได้ยินเสียงของเธอเพราะทุกอย่างยังคงเงียบกริบ

"นี่ ถ้าไม่ยอมตื่นแล้วไปโรงเรียนสายอย่ามาหาว่าพี่ไม่ปลุกนะยัยครีม" นพินเรียกอีกครั้ง คิ้วได้รูปขมวดมุ่น มือเอื้อมไปหาลูกบิดประตู

"ตื่นแล้วค่า ตื่นแล้ว" ประโยคจากน้ำเสียงที่ดูท่าคนพูดจะยังง่วงงุนดังขึ้นจากด้านในทำให้นพินชะงักมือ เปลี่ยนใจไม่เปิดประตูเข้าไปในห้อง

"จะสายแล้วนะ เมื่อคืนอ่านนิยายจนตีกอีกแล้วใช้ไหมเรา อาบน้ำเร็วๆ นะครีม แล้วรีบออกมาทานอาหารเช้าล่ะ"

"ค่า..." น้ำเสียงยานคางทำให้นพินนึกเป็นห่วง

"นี่ตื่นจริงๆ นะครีม ห้ามนอนต่อนะ"

"คะพี่เนย ครีมตื่นแล้วจริงๆ"

"งั้นรีบอบน้ำล่ะ" นพินบอกแล้วหมุนตัวก้าวห่างจากห้องของ

น้องสาว ขณะเดินไปตามทางมือบางก็ขยับยางรัดผมที่คล้องติดข้อมือ อีกข้างออกมาจัดการรวบผมสีดำยาวสลวยของตัวเอง

บ๊อกๆ

เสียงร้องของเจ้าสุนัขขนสีเปลือกข้าวโพดทำให้นพินยิ้มพร้อมกับหยุดเดินเพื่อจะได้ย่อตัวลงไปหาเจ้าจอมขนที่กำลังส่งเสียงเรียก

"ว่าไงเจ้าคิ้วพี กินนมอุ่นๆ หมดหรือยังเรา"

เจ้าสุนัขพันธุ์โกลเด้น รีทรีฟเวอร์ตัวน้อยที่เพิ่งได้มาจากเพื่อนสนิท ดูน่ารักน่าชังเพราะช่างประจบเอาใจ คิ้วพีร้องบ๊อกๆ อีกครั้งพลางขยับตัวเข้าไปใกล้เพื่อเบียดมือของนพิน คราบนมที่ติดปลายขนรอบปากทำให้นพินยิ้ม ลิ้นเปียกของคิ้วพีเลียแผ่ลิ้นไปมา

"อืมแล้วละสิเรา ันก็อยู่บ้านเล่นอะไรไปคนเดียววกก่อนนะ คอยดูพีครีมิให้ด้วยละ พีเนยจะไปหน้าร้านแล้ว" นพินบอกเจ้าสุนัขตัวน้อยราวกับว่ามันจะเข้าใจทุกคำพูดของเธอพลางใช้มือลูบไปบนขนอ่อนนุ่มของคิ้วพีเบาๆ ก่อนจะลุกยืนแล้วก้าวเท้าผ่านประตูเพื่อเดินไปตามระเบียงไม้ระแนงที่เป็นทางเชื่อมต่อระหว่างบ้านและร้าน 'Je t'aime' มรดกของความรักจากพ่อและแม่ที่ทิ้งไว้ให้นอกจากยัยน้องสาวที่ยังไม่ออกมาจากห้องนอน

...ได้เวลาเริ่มต้นแห่งวันของร้าน Je t'aime แล้ว...

เสียงหัวเราะและหยอกเข้าภายในร้านทำให้นพินที่ก้าวออกจากหลังร้านหันไปมองด้วยความสนใจ ลูกค้าชายหญิงสีหน้าคนที่นั่งอยู่มุมหนึ่งของร้านกำลังพูดคุยกันอย่างออกรส แก้วโกโก้เย็นและขนมบนจานที่พร่องไปจนเกือบหมดบอกให้รู้ว่าลูกค้ากลุ่มนี้คงนั่งในร้านเธอมาได้พักใหญ่แล้ว

ท่าทางราวกับกำลังปรึกษางานอะไรกันสักอย่าง ทำให้นพินอดนึกเดาไม่ได้ถึงอาชีพของคนกลุ่มนี้ที่อายุไม่น่าจะห่างจากเธอสักเท่าไร

"ช็อกบอลเสร็จแล้วเหอคะพีเนย น้ากินจัง" เสียงเรียกจากกึ่ง น้อง

ที่ช่วยงานในร้านทำให้เห็นพินต้องหันกลับมาหาพร้อมกับส่งถาดขนมไปให้ หลังจากปลุกนพขันธ์น้องสาวของเธอให้ตื่นมารับประทานอาหารเช้าและเริ่มกิจวัตรประจำวันโดยการไปโรงเรียน นพินก็เริ่มต้นกิจวัตรประจำวันของเธอเองเช่นกันโดยการไปที่ห้องทำขนมหลังร้านเพื่อทำขนมมาเพิ่มสำหรับขายหน้าร้าน

'Je t'aime' เป็นร้านขายช็อกโกแลตโฮมเมดที่มีลูกค้าขาประจำ อยู่พอสมควร ร้านเล็กๆ นี้เริ่มต้นจากการจำหน่ายให้ช็อกกลับบ้านเท่านั้น แต่พอมีจำนวนลูกค้าแวะเวียนมาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ พ่อกับแม่ของเธอจึงตัดสินใจขยับขยายให้มีโต๊ะเก้าอี้ไว้สำหรับบริการลูกค้าที่ต้องการรับประทานที่ร้าน และเพิ่มรายการเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของโกโก้และน้ำผลไม้เป็นเมนูทางเลือกมากขึ้น ซึ่งดูท่าจะได้รับการตอบรับที่ดีจากลูกค้าเสียด้วย

"ของก๊วงอยู่ข้างหลังนะ ไปชิมสิ"

"พีเนยใจดีที่สุดเลย ขอขอบคุณนะคะ" ก๊วงบอกพร้อมกับบรอยยิ้มด้วยท่าทางดีใจ

"จ๋า แต่ถ้าน้ำหนักขึ้นก็อย่ามาบอกว่าพีเนยใจร้ายแล้วกันนะ" นพินเข้าอย่างไม่จริงจังนัก สาวๆ หลายคนอาจเป็นห่วงเรื่องน้ำหนักแต่ดูท่าทางก๊วงจะไม่ค่อยกังวลเท่าไร มันทำให้นพินอดไม่ได้ที่จะทำโน่นนี่ไว้เพื่อเสมอขนมหรือช็อกโกแลตภายในร้านเรียกได้ว่าไม่มีประเภทไหนที่ก๊วงไม่ได้ลอง

"ปล่อยมันเถอะคะ ขอแค่ทุกวันมีความสุขก็พอ คนเราจะมีชีวิตอยู่ไปได้แค่วันแค่วันกันเชียรว" คำพูดของก๊วงทำให้นพินชะงักมือ

นั่นสินะ คนเราจะมีชีวิตอยู่ไปได้สักแค่วัน ดูอย่างพ่อกับแม่ของเธอสิ ใครจะคิดว่าท่านทั้งสองจะจากไปอย่างกะทันหันแบบนั้น

อุบัติเหตุรถชนเมื่อต้นปีก่อนตอนที่ท่านทั้งสองเดินทางไปฉลองครบรอบวันแต่งงานซึ่งนพินคะยันคะยอให้ไปทำให้เธอนึกโทษตัวเองเสมอมา ถ้าไม่ใช่เพราะเธอท่านคงไม่เดินทางและคงไม่ประสบอุบัติเหตุ

"พีเนย... ก๊วงขอโทษ..." ใบหน้าเจื่อนของก๊วงที่คงจะรู้ตัวว่าพูดสะกิดใจ

คนฟังทำให้เห็นพินยิ้มน้อยๆ พร้อมกับส่ายหน้า

"ไปๆ ไปขายของเถอะ ลูกค้าจะเอาอะไรนะก๊วง" นพินบอกก๊วงพร้อมกับส่งสายตาไปทางหน้าเคาน์เตอร์ที่มีหญิงสาวร่างสูงโปร่งยืนคอยอยู่ ก๊วงรีบหันตามแล้วก้าวเข้าไปทำหน้าที่ทันทีพร้อมกับฉีกยิ้มเต็มที่ให้กับลูกค้า

นพินจัดเรียงขนมต่อจากที่ก๊วงทำค้างเอาไว้ ขนมของร้าน Je t'aime ถูกใจลูกค้าที่รสชาติและความสดใหม่เพราะเป็นการลงมือทำเพื่อขายวันต่อวัน แรกๆ ที่เปิดร้านต้องมีบ้างที่จะมีของเหลือหลังสิ้นสุดวัน ซึ่งพ่อกับแม่ของนพินจะเอาไปฝากเด็กๆ ในซอย แต่พอนานวันเข้าก็กลายเป็นขายดีจนแทบจะทำไมทัน ยิ่งช่วงวันวาเลนไทน์ยิ่งแล้วเข้าไปใหญ่ ช็อกโกแลตแทบจะหมดตั้งแต่เปิดร้านได้ไม่ถึงครึ่งวันด้วยซ้ำ

"คุณครับ ขอโทษครับ" น้ำเสียงทุ้มนุ่มทำให้พินต้องขยับตัวลุกยืนขายหนุ่มร่างสูง โบทันขาวคมสันที่เธอจำได้ว่านั่งอยู่ในกลุ่มลูกค้าที่เรียกความสนใจจากเธอด้วยเสียงคุ้ยหยอกเข้านั่นเอง

"คะ รับอะไรเพิ่มหรือคะ" นพินถาม รอยยิ้มกว้างของคนตรงหน้าพร้อมกับเหยียดน้ำเปล่าที่ทางร้านจัดไว้ให้บริการในมือเขาซึ่งกำลังเขย่าบอกให้รู้ว่าน้ำดื่มคงหมดนั่นเอง "ส่งมาคะ" นพินบอกพร้อมกับเอื้อมมือไปรับร่างสูงที่ยืนคอยทำให้เธอขมวดคิ้วก่อนส่งยิ้มกลับไปให้น้อยๆ

"เดี๋ยวไปเสิร์ฟให้ที่โต๊ะก็ได้คะ"

"รอได้ครับ" น้ำเสียงทุ้มนุ่มที่ตอบกลับมาพร้อมกับรอยยิ้มกระจ่างทั้งตาทั้งปากทำให้พินอดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้วอีกครั้ง เธอส่งยิ้มน้อยๆ ที่มุมปากไปให้หวังแค่รักษามารยาทแต่ไม่คะยั้นคะยอให้เขากลับไปที่โต๊ะก่อนจะรีบจัดการเติมน้ำในเหยือกแล้วส่งให้เขา

"กานต์ ขอน้ำเผื่อแก้วนึงด้วยนะ" เสียงที่ตะโกนมาจากกลุ่มเพื่อนของชายหนุ่มตรงหน้าทำให้พินได้รู้จักชื่อของเขา 'กานต์...เป็นที่รัก' ท่าทางร่าเริงแจ่มใสแถมชอบแจกยิ้มไปทั่วแบบนี่คงไม่แค่นั้นจะเป็นที่รักของใครหลายคนสมกับความหมายตามชื่อสินะ